

ster maa huske paa, hvorledes Dommer Thorups Stilling har været. Dommer Thorup blev sat paa denne Plads under meget vanskelige Forhold, han blev valgt til dette Hverv paa et Tidspunkt, da man trængte til en Personlighed af hans Art. Man trængte til en Person, som var retlinet, og om hvem man ikke befrygtede, at han vilde gøre Forskel paa Fattige og Rige, og det gav Dommer Thorup ikke nogen som helst Grund til at frygte hos ham. Det er formentlig den bedste Kompliment, man overhovedet kan give en Dommer. Man trængte til en Mand, der handlede hurtigt, og som hurtigt kunde trænge ind i en Sag og træffe en Afgørelse. Det var det, man paa det Tidspunkt havde Brug for. Endvidere en Mand, som ikke var blødsøden, men kunde tage haandfast paa Tingene efter de Regler, som den Gang gjaldt. Nu er Forholdet jo noget anderledes. Nu ser man bort fra alt det, nu har man Tid til at lade en Sag versere 14 Dage, en Maaned eller to Maaned; det havde man ikke Tid til den Gang. Nu lever vi under en helt anden Procesform, end man gjorde den Gang; nu er man tilbøjelig til at kritisere Dommer Thorup ud fra de Forhold og Regler, som nu eksisterer. Det finder jeg forkert.

Af disse Grunde mener jeg, at den højtærede Justitsminister burde have tilkaldt Dommer Thorup og vist ham ethvert Hensyn. Ved Justitsministerens Optræden var det, ligesom den højtærede Minister fik vendt Stemningen mod Dommer Thorup — selvfølgelig mod den højtærede Ministers Villie, det føler jeg mig overbevist om, og det kan man ogsaa se af hans Udtalelser — fik den offentlige Mening vendt, saa man fik det Indtryk, at det var Dommer Thorup, der ikke vilde anlægge Injuriesag. Hvis Ministeren havde kaldt Dommer Thorup op til sig, og sagt: jeg vil have en Erklæring angaaende den Bog eller det Skrift, der er kommet, lad mig faa at vide, hvorledes den Sag forholder sig, saa vilde han selvfølgelig have faaet en saadan Redegørelse. At Dommer Thorup ikke vil svare overfor enhver, der spørger om det, det er en Sag for sig; men selvfølgelig svarer han, naar han af den højtærede Minister bliver afæsket en Erklæring.

Jeg mener, at den højtærede Minister har set bort fra de store Tjenester, Dommer Thorup har gjort Landet. Jeg tør her tale noget med, idet jeg i den Tid havde meget at gøre med England, og personlig havde jeg der Forhandlinger med mange Englændere baade i Civil- og Militærtjenesten, og jeg fik altid paa Fornemmelsen, at Dispensationer til

Danmark gik forholdsvis let, fordi man i England havde en kraftig Fornemmelse af, at i Danmark blev Reglerne overholdt. Derfor har Dommer Thorup paa det Tidspunkt ydet Staten store Tjenester.

Den højtærede Justitsminister vil maa-ske sige: ja, men hvis der er Tale om, at en Mand er blevet uskyldig dømt, maa man tilsidesætte alle Regler. Men den højtærede Minister har haft mange andre Veje at gaa end netop den at paalægge en Dommer, uden at forhandle med ham, at anlægge Sag. Jeg kender saa meget til Dommer Thorup, at hvis han havde paa Fornemmelsen, at en Mand var uskyldig dømt af ham, saa var Dommer Thorup den Mand, som aabenlyst vilde turde staa frem for Offentligheden og sige: Jeg har fejlet. Saa meget kender jeg ham, og jeg tror, at den højtærede Minister har samme Opfattelse. Derfor mener jeg, at der var mange andre Veje, den højtærede Minister kunde og burde have gaaet.

Ministeren kunde ogsaa straks have gaaet den Vej, som han til Slutning gik, nemlig selv at anlægge Sag. Jeg tror, den højtærede Justitsminister og jeg er enige om, at private Injuriesager i offentlige Forhold er meget uheldige her i Landet; det er langt bedre, naar det offentlige anlægger den Slags Sager, for saa er det det offentlige, som baade kan udvide og begrænse Sagen, som Anklagemyndighederne synes. Men er det private Injuriesager, kan de private baade begrænse Sagen, saaledes at Offentligheden ikke faar den fulde Sandhed at vide, og de kan ogsaa udvide den ud over alle Grænser, saaledes at det bliver en Farceforestilling. Derimod, naar det offentlige tager Sagen i sin Haand, er det godt. Derfor glæder det mig, at den højtærede Justitsminister til sidst gik den Vej. Men jeg synes, at den højtærede Minister har handlet overilet ved først at paalægge Dommeren Sagsanlæg uden at tale med ham om det i Forvejen.

Jeg vil pointere, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, at det, jeg har talt om, er Spørgsmaalet om Administrationens Stilling overfor Domstolene; det er absolut ikke den konkrete Sag, som verserer for Byretten, jeg har talt om. Men med Hensyn til det andet Spørgsmaal havde Ministeren mange Veje at gaa, og han gik altsaa til sidst den rette Vej, men efter først at have vist den Dommer, som jeg ser paa med de Øjne, jeg har skitseret, og som jeg tror Ministeren ser paa med lignende Øjne, en Tilsidesættelse. Da Sagen